Ч. 239 Второк 25 жовтня (6 падолиста) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Новий цар а Росия.

Вся праса европейска нічим так тепер не интересує ся як тим, що настане в Росиї під панованем нового царя, Николая II, чого по нїм можна сподївати ся і чи він схоче вступити в слїди свого батька та зелїзною рукою душити всякі прояви свободи, чи може схоче піти за примірои монархів в західнїй Европі і спільно з своїми народами працювати свобідно для загального добра?

Новий цар єсть поки що для всїх як би біла карта, на котрій не знати ще, що буде написано. Але дуже удачну замітку зробила берлиньска Voss. Ztg., котра каже: Здає ся, що в історнї держав з абсолютним правлїнем проявляє ся правило, після котрого наслїдник в своїм напрямі ріжнить ся завсїгди від свого попередника. Природа, видко, придержуючись сего правила, хоче сама направляти ту строгість, яка єсть звязана з абсолютизмом. В историї Росиї видимо се правило. Александер III. покинув дорогу свого батька, як той покинув дорогу царя Николая, а так само, хоч незвачно, видко різницю межи панованем Александра I., а Николая першого.... Майже трудно й подумати, щоби наслїдник помершого царя держав ся єго способу житя і єго правлїня....

Ту саму гадку, хоч иншими словами, гадку, що в Росиї прийде тепер може до лїпшого, що бодай яка-така настане свобода, висказує майже вся европейска праса, а в сім поглядї укріпляють єї два важні факти, котрі вже при першім виступленю характеризують зміну престола в Росиї. Правда, що з них ще не можна робити далеко сягаючих висновків, але все-таки не можна їх мовчки збувати. А тими фактами суть насамперед манїфест нового царя, а відтак єго виступлене супротив Болгариї, взглядно єї князя. Манїфест царя Николая II. в дословнім перекладї звучить:

Ми з Божої ласки Миколай II., цісар і самодержавець всеї Росиї, король польский, великий князь фінляндский і т. д. і т. д.

Подаємо до відомости всїм нашим вірно підданим:

Всемогучому Господови подобало ся в недослїдимих засудах своїх перервати дорогоцїнне житє горячо любленого родителя нашого Єго Цїс. Величества Найясн. Пана Александра Александровича. Тяжка недуга не уступила ся анї перед лїченем, анї перед добродійним підсонєм Криму і дня 20 жовтня Єго Цїс. Величество перестав жити в Ливадиї, окружений найдостойнїйшою своєю родиною, на руках Єї Цїс. Величества Найясн. Панї і наших.

Годї нам висказати свій біль словами, але єго зрозуміє кожде серце росийске і віримо, що не буде місця в просторій нашій державі, де би не проливали ся горячі сльози по монарсї, котрий перед часом перестав ся до вічности і покинув землю рідну, котру любив цїлою силою єго росийскої душі і для котрої щастя посьвячував всї свої думки, не зважаючи анї на здоровлє анї на житє. І не лише в Росиї, але й далеко поза єї границями нїколи не перестануть почитати память монарха, що жив твердою правдою і дбав про мир, котрого за єго пановання анї раз не нарушено.

Та нехай буде сьвята воля Всевишнього і нехай кріпить нас тверда віра в мудрість Провидїня Божого; нехай потїшить нас сьвідомість, що наш біль то біль цїлого дорогого нашого народу і нехай той нарід не забуває, що сила і кріпкість сьвятої Росиї лежить в єї єдности з нами і в безмежній вірности для нас. А ми в тій тяжкій, але торжественній годинї нашого вступу на батьківский престол росийского цїсарства і нерозлучних від него королївства польского і великого княжества фінляндского, памятаючи про спадщину помершого родителя нашого і перейняті нею, складаємо сьвятий обіт перед лицем Всевишнього, що завсїгди одинокою цїлею нашею буде мирний розвій, могучість і слава дорогої Росиї, а також запевнене щастя всїм нашим вірним підданим. Нехай помагає нам Всемогучий Господь, Котрому подобало ся покликати нас до так великої служби.

Благаючи горячо Господа о спокій чистої душі нашого незабутнього родителя, приказуємо всїм нашим підданим зложити присягу на вірність нам і нашому наслїдникови Є. Цїс. Високости вел. князеви Юрієви Александровичеви, котрий має бути і носити титул наслїдника престола цїсаревича, доки Господу не подобає ся поблагословити народинами сина будучого подружа нашого з княжною Алїциєю геско-дармштадскою.

Дано в Ливадиї, року від Рождества Христового 1894-ого, а пановання нашого першого дня 20 (ст. ст.) жовтня.

Миколай.

Манїфест сей зробив всюди як найлїпше вражінє, бо він заповідає передовсїм полїтику мира а відтак не висуває наперед того самодержавія, котре так дуже характеризувало правлїнє помершого царя. Вже тепер заповідають великі зміни в Росиї, хоч може бути, що тї вісти поки що виринають під впливом вражіня, яке зробив манїфест.

Другим характеристичним фактом єсть то,

---

81)

Матій Сандорф.

(Повість Юлія Верна).

(Дальше).

Дворище Сіді Гавама.

Доходила вже девята година. Крики, музика і все нараз притихло. Товпа почала вже розходити ся; одні вертали назад до Тріполїса, другі забирали ся до оази Менджех і розходили ся по сусїдних селах. Не минула й година, а цїла рівнина була вже пуста і порожна. Намети поскладано, з таборів лиш слїд остав ся, мурини та Араби вибрали ся вже були в дорогу до своїх провінций, а сенусити пустились на киренейский півостров, іменно же до Бен-Ґаці, де мала зібрати ся вся збройна сила каліфа.

Лиш доктор Антекірт, Петро і Люїджі мали гадку лишити ся на площи хоч би й через цїлу ніч. Приготовлені на все, що могло би стати ся по зникненю Поента Пескадого, станув кождий з них на місци, котре сам собі вибрав, під мурами дворища Сіді Газама та уважав, що де робить ся.

Поент Пескаде, котрий в тій хвили, коли Кап Матіфу витягнув руку з жердкою, пустив ся єї незвичайно зручно, упав на одну із тих ґалерийок, що окружали мінарет, з котрого видко було на всї подвіря дворища.

Серед темної ночи не міг єго нїхто видїти, анї з надворку, анї з середини дворища, анї навіть і зі скіфи; а та скіфа була на другім подвірю, на котрім зібрало ся було кількадесять кванів, з котрих одні спали, а другі чекали ще на прикази Мояддема.

Розуміє ся, що Поент Пескаде не міг уложити собі якогось певного пляну, бо могли настати такі обставини, котрі би перевернули всї єго пляни до гори ногами. Внутрішного подїлу Сіді Газамового дому він не знав, та й не знав, де єсть замкнена молода дївчина, чи она спала, чи може хтось єї стереже та чи стане їй фізичної сили до втечі. Мусїв отже спустити ся на своє щастє. А він так собі розважав:

— Передовсїм мушу або хитрим способом або на силу дістати ся до Сари Сандорфівної. Коли она не буде могла зараз зі мною іти, коли менї не удасть ся вивести єї звідси таки зараз сеї ночи, то нехай бодай довідає ся, що Петро Баторий жиє, що він тут під отсими мурами, та що доктор Антекірт і єго товариші готові прийти їй на поміч; наконець, щоби она, коли-б не могла так борзо втечи, не піддала ся нїякій погрозї.... Правда, що й так може бути, що заким би я міг з нею побачити ся і поговорити, то мене би хтось несподївано заздрів.... Але тогди мав би я ще досить часу подумати о тім, що менї вже дальше треба робити.

Відтак скочив він на примурок, поза котрим сторчали зуби мура. Тут розмотав він тонкий шнур, на котрім були повязані ґудзи, а котрий він міг дуже легко сховати під своїм одїнем клявна. Один конець того шнура привязав він до зуба на мурі так, що він звисав аж до землї поза муром. Відтак положив ся як довгий на той примурок і сунув ся по нїм на животї, а запираючи дух в собі надслухував, чи хтось тут може не рушає ся. Коли-б єго тут хтось побачив, то служба Сіді Газама певно би зараз вилїзла на мур, а в такім случаю трудно би єму було ужити для себе того шнура, котрим він хотїв спустити на долину Сару Сандорівну.

Глубока тишина панувала доокола дворища Мояддема. Позаяк анї Сіді Газам, анї єго служба, анї Серканїї не брали участи в торжестві бузьків, то двері жвавії не отвирали ся від самого досьвіта.

Поент Пескаде підождав кілька хвиль а відтак посунув ся до того кута, з котрого підоймав ся мінарет. Сходами, котрими виходило ся на вершок сего мінарету, можна було очевидно зійти на долину аж на перше подвірє. Дверцями, що виходили на ґалерийку, можна було дістати ся аж на долину.

Дверцї тї були замкнені із середини, але не на ключ, лиш на засувку, котру можна би було хиба аж тогди відсунути, коли-б вивер-

що цар Николай подякував болгарскому князеви за єго кондоленцийну телеграму, з чого можна вносити, що тепер змінять ся і відносини межи Росиєю а Болгариєю.

Допись.

З Долиньского.

(Про село Струтин нижний і єго окрестність).

Коли до вашої часописи ідуть ріжні відомости із цілого краю, то осьміляюсь і я із нашого Підгіря, із села Струтина нижного і єго окрестности дещо написати, кілько у нас доброго вже зробило ся, а кілько злого ще остало ся.

Село Струтин нижній єсть селом камеральним; числить оно тепер до 2 тисячів душ — сама руска народність. Тяжко нам нераз приходило боронити ся від всїляких лихварів, котрі пхали ся всїма силами і всякими підступами, обіцюючи нераз за маленьку посїлість грубі гроші, котрих нераз було й треба, щоби спасати ся від голодової смерти; але нїхто не поважив ся еї продати, кромі одного господаря, котрий у своїй послїдній нужді через довги продав свою посїлість за 400 зр. Тогди громада сей час зложила тую суму дрібними датками і викупила еї.

Минуло тому 2 лїта, дістали ми завідомлене з ц. к. Заряду дібр скарбових, що та часть камеральних дібр, котра єсть в Струтинї нижнім, може ся заміняти за поле, котре би лежало в границях дібр камеральних, лиш щоби вносило вартість того-ж. Задумали ми ся над тим сильно; але добре то говорити, но що робити. А ту анї поля відповідного до заміни, анї гроший нема купити поле до заміни. Ото-ж наш начальник скликав громаду і урадили таке, що позичили в касї ощадности в Долинї кілька тисячів зр. і купили в камеральних границях поле та подали ся о тую заміну. Але вже два лїта чекаємо, а ще не маємо певної відомости. А ту проценти не лїниві, ростуть добре! Наша бідна громада навіть податків не може сплатити та своїх окремих довгів. Нам завидують нераз наші сусїдні селяни та міщани, що ми маємо порядні будинки, красну худібку і таке инше. Гей, панове, добре то казати: „Який ти красний!“ Але спитати ся: „Яке твоє жите?“

Може вас, честні читателї, буде то й нудити, що я о нашій доли так за далеко розписав ся, але коли ласка знати, то я сей час розкажу:

Ми мусимо дуже бідно і ощадно жити, бо ми жиємо на так малім ґрунтї, що ледво припадає морґ на одну голову, а з того доброго єсть трета часть поля і тото майже все під водою, котре вода через другий або й третий рік знищить до крихти; решта у нас поле таке, що ледво по добрій справі лиш плохий овес хоче родити, а з цїлого морґа сїножати ледво дві фіри квасного сїна. До того ще поле так розпарцельоване, що хто би мав 10 морґів поля, то буде мати й 30 кавалків, розкинених попід усїма сусїдними границями. Отже-ж самі, честні читателї, зміркуєте з того, що у нас вся воля і розкішність в кулаку.

Я не похваляю ся маєтками нашого села, бо їх нема; але можу похвалити ся богатствами слави веїх прикмет, т. є. добрих християн і Русинів, у нас слава Богу згода, єдність, працьовитість і тверезість, маємо заведену теперішним війтом касу громадску, пожичкову, шпихлїр громадский і много инших добрих дїл. Єсть у нас від року заведений хор мужеский, котрий співає з нот, а в котрий входять 16 співаків, переважно господарів, між котрими єсть і начальник громади, котрий сей хор у порядку тримає, а діриґентом хору єсть честний півець церковний Федьо Петришин. Тут також не можу й оминути, щоби іменем співаків не зложити прилюдної подяки основателеви нашого хору, Всечестнїйшому о. Володимиру Нижанковскому, котрий то не жалував труду до так доброго дїла, а також п. Філяретови Колессї, котрий через 6 тиждній посїщав наш хор, котрий ще не єсть добре вправлений.

Все то, що ми доброго посїдаємо, маємо завдячити нашим добродїям. Першим нашим добродїєм був то незабутий нами покійний о. Ружицкий, котрий був у нас через трийцять лїт парохом. Він то поставив сильний фундамент під будинок нашого житя. Він то учив нас любити свій край, свою земленьку і пильно на нїй працювати та не дати собі еї з рук видерти, хотя би й як гірко прийшло ся з нуждою бороти ся; учив, як тую земленьку управляти, чим і як засївати та засаджувати, щоби як найбільші зиски з неї видобути; учив огородовину плекати, котра вже нас тепер лише й тримає; учив честно і тверезо жити та запрацьований гріш шанувати і на леда марницї не видавати. А ми, пізнавши, як великий маєток він нам лишив в тих науках, і взявши собі то до серця, почтім память сего праведника та при щоденних молитвах помнїм душу єго: най єму земля пером буде, а память єго нехай споминає ся від рода в род. Другим нашим добродїєм єсть Всечестнїйший о. Михайло Колесса, котрий у нас вже через 6 лїт парохом. Сей то поважаний і люблений нами о. Колесса наслїдує що до точки свого попередника. Нехай єму Отець небесний позволить прожити многі а многі лїта. Також і начальник громади, яких то дай Боже в кождім селї не єсть з тих, котрі то свою громаду самопас пускають.

Ми кажемо, що всї висші кляси нас Русинів хлїборобів цїлком понижають, зневажають і нїзащо не мають. Але найперше осудїм самі себе і скажім самі: чи не найбільше ми самі тому винні? Чи так ми поступаємо, щоби нас сьвіт шанував? А то от через що нас другі не шанують: перше через то, що ми самі не стережемо своєї народної чести, друге, що у нас ще брак просьвіти, а трете що ми жиємо кождий лиш сам про себе і недбаємо о спільне добро руского народу взагалї. Гей братя хлїбороби! Я звертаю ся до вас, щоби сї порадити, як би то наші злі сторони направити. Берім ся насамперед до просьвіти, без котрої не можемо вже тепер нїяк жити; друге стережім ся піяньства так, як страшної заразы, бо оно нищить нашу працю, наше тїло, а наконець і душу; шануймо недїлї та свята і не волочім ся в ті дни по торгах а тим уйдемо Божого гніву, котрого усї ми повинні страхати ся. Добре то зробили у селї Струтинї нижнім Всечест. о. Іван Щуровский з честним начальником громадским, Іваном Калиновичем, що загрозили своїм селянам під карою, щоби в недїлї і сьвята не волочили ся по торгах і корчмах. Честь Вам за тоє Всечест. Отче і Вам честний начальнику! Дай Боже, щоби й всї рускі сьвященики та начальники громадскі пішли за Вашим приміром, а Отець небесний відпустив би нам гріхи і назад повернула би наша доля і слава, чого то певно кождий бажав би.

Тут також більше що скажу й про нашого начальника громадского, котрим єсть Юрко Дїдоха. Я єго не похваляю, але хвалять єго власні дїла, бо він єсть чоловіком сьвітлим, честним, тверезим і справедливим, хоч при тім і строгим. Від нас мало хто волочить ся по судах, хиба в яких важних справах, бо він знає полагодити хоть би й як спорячі межи собою сторони. Одним словом сказати, доброго начальника маємо, якого дай Боже й всїм громадам. Знаю я ще про кількох начальників у нашім Підгірю, котрі заслугують на прилюдну честь за свої патріотичні дїла, а тими суть: Семен Федоренко в Рожнятові, Петро Калиний в Сваричеві, Николай Білан в Спасї, Атанас Борис в Нигневі, Михайло Червонюк в Кальній, инших ще, котрих задля браку місця не можу ту описати. Гей, гей братя селяне — щасливі-сте, котрі маєте таких народолюбних сьвящеників і начальників громадских, також

тїти дїру в дверех. Поент Пескаде був би й з тим дав собі раду, бо мав в кишени ножик зі всїлякими вістрями — цїнний дарунок доктора, котрий міг єму тепер придати ся. Але ся робота заняла би богато часу і наробила би певно шуму.

Та й не треба було аж до того брати ся, бо може на три стопи понад ґалерийкою було в мурі мінарету віконце у виді отвору до стріляня. Правда, що оно було вузке, але й Поент Пескаде не був грубий. Впрочім він умів так, як той кіт, витягнути ся, коли єму треба кудись конче влїзти. Він спробовав і влїз, хоч здер собі трохи шкіру на плечах, тепер вчинив ся він в серединї мінарету.

— Того би певно не доказав Кап Матіфу — подумав він собі зовсїм справедливо.

Він домацав ся до дверий і відсунув засувку, щоби двері стояли отвором, коли би треба вертати тою самою дорогою.

Крутими сходами мінарету зійшов він на долину, а радше зїсунув ся, бо ледви дотикав ногами деревляних ступенів, боячись, щоби они під ним не скрипїли. Зійшовши на долину, побачив він знову перед собою замкнені двері, але потребував їх лиш трутити, щоби они отворили ся.

Сими дверми виходило ся на підсїнє, що окружало перше подвіре. По темнотї на сходах здавало ся єму тут в двоє яснїйше, як було. Впрочім в дворици не було нїгде видко сьвітла, анї нїхто тут не рушав ся.

На серединї подвіря була керниця з водограєм, окружена всїлякими цьвітами, пальмами, кактусами, та олеандрами, що творили цїлий ліс зелени доокола керницї.

Поент Пескаде сунув ся дальше підсїнєм, як той вовк, та приставав коло кождої комнати. Здавало ся, що в них нїхто не мешкав, але під дверми одної все-таки зачув якийсь голос.

Поент Пескаде зразу відступив ся. То був голос Сарканього — той сам, котрий він нераз чув в Дубровнику. Опісля приложив він ухо до дверий, але не міг нїчого дослухатись.

За хвильку понїс ся сильнїйший шум. Поент Пескаде відскочив летом блискавки і сховав ся між цьвіти коло керницї.

Сарканій як-раз отворив двері від тої комнати. З ним вийшов якийсь араб високого росту і оба походжуючи по підсїню розмавляли з собою.

На нещасте Поент Пескаде не міг розуміти, о чім они розмавляли, бо они говорили по арабски, а він тої мови не знав. Але два слова таки зрозумів: імя Сіді Газама — то був таки дїйстно сам Мояддем, котрим Сарканій бесїдував — і слово Антекірта, котре кілька разів повторило ся в розмові.

— То таки трохи дивно — подумав собі Поент Пескаде. — Длячого они все щось говорять о Антекіртї?... Може таки направду Сіді Газам, Сарканій, та всї розбишаки морскі хотять напасти на наш остров? От тобі й лихо! Годї зрозуміти, що тоті падлюки говорять!

Сіді Газам розмавляв з Сарканїм може яких двайцять минут. Імя Сари згадували кілька разів, і то все з додатком арабского слова, котре, як то Поент Пескаде нераз чув, значить „заручена“. Мояддем, видко, знав плани Сарканього і давав єму поміч.

Оба мужчини вийшли опісля дверми в кутї подвіря, котрі сполучали се підсїнє з другими частями дворица.

Скоро они щезли, пішов Поент Пескаде й собі за ними тим самим підсїнем та станув під тими самими дверми. Отворив їх і опинив ся у вузоньких сїнех, котрими пустив ся дальше, сунучись попід стїну. На кінци тих сїний був вихід з подвійно каблукуватим склепїнєм, піддержуваним по серединї високим стовпом. Сюди виходило ся на друге підсїнє.

З отворів скіфи від сторони подвіря виходило ясне сьвітло і відбивало ся на землї. Не порадно було пускати ся тепер туди. Поза замкненими дверми сеї салї було чути голоси многих людий.

Поент Пескаде пристанув на хвильку. Єму треба було вишукати ту комнату, в котрій держали Сару, але ледви міг на то числити, що знайде еї случайно.

Нараз показало ся на другім кінци подвіря яскраве сьвітло. Якась жінка, що несла арабску лїхтарню з всїлякими мідянними прикрасами, вийшла із комнати на противнім кінци подвіря і пустилась підсїнєм, на котре виходили двері від скіфи.

Поент Пескаде пізнав зараз, що тота жінка то.... Наміра.

Могло бути, що она ішла до тої комнати, в котрій перебувала молода дївчина; треба отже було придумати якийсь спосіб, щоби можна

і учителїв народних, котрі суть також добрі! Шануйте-ж і поважайте їх, щоби з часом не стратити дещо їх доброти, бо в них дуже, дуже великі скарби посїдаєте! Сим кінчу мою, хотяй не вправну допись, але-ж бо й самі знаєте, що рука рільника вкрита грубими мозолями не до пера, а голова запрятана ріжними клопотами не до таких мислей. Але щось мене потягнуло конечно тую правду списати, що виджу і про що знаю; а що око видить, а ухо услише, що серце розкаже а рука напише. Честні читателї, даруйте менї, слим що не до вподоби написав, бо я високих наук не учив ся, тілько в нашій струтиньскій школї. Вп. Редакцию же прошу: прийміть моє неуміле письмо і помістїть его помежи ваші учені письма а я колись може лїпше напишу.

Ст. Бігун, господар.

Новинки.

Львів дня 5 падолиста.

— **Дробні вісти.** Поминальне богослужене за упокій бл. п. Омеляна Огоновского, устроєне товариством „Просьвіта“, відбуло ся нинї у волоскій церкві. — Нова читальня „Просьвіти“ повстала на передмістю Задвірна в Дрогобичи, заходами о. Петра Погорецкого і дрогобицких передміщан. — Князь Адам Сапіга одержав почетне горожаньство міст Городка і Бродів. — Той, що виграв головний льос на виставі ч. 27; серия 4571 не зголосив ся ще доси по відібране 60.000 зр. Коли до 5 грудня не зголосить ся то виграна пропаде.

— **В Гуменци,** пів милї від Щирця, повстала крамниця христяньска заходами о. Богдана Елїяшевского. Громада зложила на ту цїль 80 зр. і крамниця розвиває ся добре. Крамниця гуменецка є перша в щирецких сторонах.

— **З судової салї.** Дня 2 с. м. відбула ся перед звичайним трибуналом у Львові карна розправа против двох діюрністїв повітового суду в Щирци, 46-лїтного Володимира Корчиньского і 58-лїтного Леонарда Прушковского. Прокураториня обжалувала їх обох, що в часї від 1890 до 1894 року привластили собі стемплї і готівку в квоті висшій від 5 зр. Обманьство видало ся в цьвітни с. р., коли скарбовий комісар Теґель переводив в щирецкім судї стемплеву ревізию. Тодї показало ся, що з многих табулярних актів були поздирані стемплї і ужиті до табуларних витягів або до иншпх подань. Слїдство виказало, що тих мальверсаций допустив ся Корчиньский Прушковский. Оба признались, що повідїйлювали з ріжних подань кількадесят стемплїв одноіреньскових і ужили їх до табулярних витягів, та що крім того задержали собі богато стемплїв, які сторони давали до суду. Боронили ся тим, що до обманьства спонукала їх нужда, бо плачено їм всего по 15 зр. місячно. Обжалованих боронив др. С. Федак. По переведеній розправі, внїс прокуратор, щоби признати обжалованих, що робили яко урядники і в тім характері допустили ся спроневіреня. Оборонець застеріг ся против признаваня діюрністїв урядниками. Що-до виміру кари просив, щоби увзглядненo лагодячі обставини, именно нужду і нагоду до обманьства, яку подав їм недогляд настоятелїв. Суд прихилив ся до бажань оборонця, не признав обжалованим титулу урядників, признав їх винними переступу §. 461 з. к. і засудив обох на арешт по 14 днїв.

— **З надвірняньского повіта** пишуть нам: В наших сторонах тому тиждень 29 м. м. в селї Бабчє повіта богородчаньского згоріло пять селяньских, а в Солотвинї дві хати з причини такої, що коноплї сушили в хатї. — У нас 1 листопада впав досьвіта перший сніг. Люди ще не спрятали всего споля, бо від 27 вересня до 27 жовтня була безнастанна злота. Листопад почав ся красною погодою, хоч принїс з собою вже й зиму. Люди мали надїю, що худоба ще з який тиждень походит по сїножатях, а ту вже треба зимувати єї.

— **Наслїдки „короткого“.** Гринь Комлинко, львівский спродавець оріхів, грав фербля з Михайлом Деркачем і програв 15 зр. На другий день прийшов Гринь до Деркчаа і просив его віддати єму хоч пятку. Деркач, его жінка і син, вважали претенсию Гриня дикою і замість пятки дали єму — кулаків. Тогди Гринь пішов на полїцию і заскажив Деркача. Так пропадає приязнь.

— **Війна в шинку.** За рогачкою жовківскою у Львові в шинку Беріча ляндвера побила трен, а именно одного вояка від трену. Той вояк мав рани на голові, на лївім оцї, зломаний ніс, здертий ноготь на пальци лївої руки і инші рани. Стация ратункова відставила непритомного вояка до войскового щпитаня.

— **Музикальні імена.** Член одної оркестри в ческій Празї охрестив рівночасно пять своїх доньок і назвав їх іменами, що походять від ріжних інструментів. Отже звуть ся: Віоля, Клярінетта, Піянїна, Тромпетріна і Флетульота. Цїла оркестра!

— **Де найшов ся перстень?** Донька столяря Гайля в Лябишинї в Прусах скробала моркву і притім замітила в моркві щось твердого. Батько єї розкроїв моркву і найшов там вінчальний перстень, на котрім були букви L. K. 1862.

— **Сьмішна пригода** лучила ся одному комісареви полїциї в Парижи. Недавно згубив він пуляреc з нотатками, в котрім находило ся кілька білетів вільної їзди трамваями парижскими, виставленими на его імя. Думаючи, що пуляреc хтось украв, комісар повідомив о тім директора трамваїв і просив, арештувати чоловіка, котрий би показав білет з его іменем. Тимчасом сам постарав ся о нові білети. Коли на другий день показав їх контрольорови від трамваю, той без довгих короводів увязнив комісаря і завів на полїцию. Там, розуміє ся, пізнали его товариші і щиро насьміяли ся з его пригоди. А пуляреc комісаря найшов ся в бюрі его під паперами.

— **Померли:** Павло Добряньский, професор ґімназиї в Сяноцї, в 48 р. житя.

Телєґрами.

Відень 5 падолиста. Є. Вел. Цїсар зложив вчера в полудне в российскій амбасадї свою кондоленцию з причини смерти царя. Чотиронедїльна жалоба за царя розпічне ся від завтра.

Йокагама 5 падолиста. На північи від Порт Артур заняли Японцї два міста. Страти мають бути дуже великі. Також прийшло до битви на мори, але близших вістий о нїй нема.

Петербург 5 падолиста. Розійшлась чутка, що мін. Ґірс має уступити.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11 11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·35	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·45
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·35
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

піти за нею; але, щоби іти за нею треба було єї пустити наперед так, щоби она Поента Пескадого не доглянула. Ся хвиля мусїла рішати о сьмілім предприємстві Поента Пескадого і о судьбі Сари Сандорфівної.

Наміра підходила близше. Она несла ліхтарню так низько при земли, що горішна часть підсїня була тим темнїйша, чим яснїйше був осьвітлений мозаїковий поміст. А що она мусїла іти попід аркади, то Поент Пескаде таки дійстно не знав, що має робити. Аж нараз промінь сьвітла з ліхтарнї показав єму, що горішна часть аркади єсть зроблена з наскрізь вирізуваних арабесок на лад маврийский.

Поент Пескаде вихопив ся в одній хвили на середний стовп, зловив ся за одну арабеску і підтягнув ся в гору та прилип там до стовпа недвижимо, як той якийсь сьвятий, що стоїть де в своїм кутику.

Наміра перейшла попід него не заздрівши его та зайшла на другий конець підсїня. Прийшовши до дверий скіфи, отворила їх.

Ясне проміне сьвітла показало ся на подвірю і щезло знову, коли она замкнула двері за собою.

Поент Пескаде розважив тепер, чи міг би він був знайти собі лїпше місце, як отсе, котре вибрав недобровільно?

— Отже то до сеї салї пішла Наміра — подумав собі Поент Пескаде. — Видко, що она не пішла до комнати, де єсть Сара. Але може она вийшла з тої комнати, а в такім случаю мусить та комната бути на тамтім кінци.... Подивимось зараз.

Поент Пескаде підождав ще хвильку, заким зліз на долину. Сьвітло в серединї скіфи поволи слабло, та й розмова там вже була притихла. Видко, що настала вже пора, в котрій вся служба Сіді Газама лягла спочивати. Обставини були отже так користні, як лиш можна, для переведеня дїла, бо в цїлій сїй части дворища настала тишина, хоч не погасло що було послїдне сьвітло. Але незадовго і то стало ся.

Поент Пескаде спустив ся по стовпі на долину та пішов на пальцях попід двері скіфи, обійшов підсїнєм доокола підвіря і прийшов під комнату на противнім кінци, з котрої вийшла була Наміра.

Поент Пескаде отворив двері, котрі не були замкнені на ключ. При сьвітлї арабскої лямпи, розглянув ся він скоренько по комнатї.

На стїнї висїло кілька коврів, денеде стояли малі стільчики маврийскої роботи, в кутах лежали подушки одна другій. На подвійнім коврі, розстеленім на мозаїковім помості, стояв низонький стіл, на котрім були ще останки в вечері, і софка, вкрита якоюсь вовняною материєю.... Все то побачив Поент Пескаде насамперед.

Він зайшов близше і замкнув за собою двері.

Якась женщина — котра більше спочивала, як спала, — лежала на софї прикрита трохи бурнусом, яким Араби вкривають ся звичайно з головою і ногами.

То була Сара Сандорфівна.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.